

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE
DIN BUCUREȘTI

APARE DE DOUA ORI PE LUNA

Redacția și Administrația:
ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTIILOR

ABONAMENTUL

pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an
pentru cântăreți și paraclisi 100 lei pe an

SUMARUL:

1. Spirit nou	***	5. Cărți, Reviste	***
2. Adunarea Eparhială	***	6. Cronica internă	***
3. Scrierea lui Tertulian.	***	7. Parohii vacante,	***
4. Mișcarea Misionară	***		

S P I R I T N O U

Ne gândim la Adunarea Eparhială a noastră, ținută anul acesta în zilele de 17 și 18 Maiu. Aci s'a afirmat nevoia unui spirit nou în viața românească și implicit și în viața bisericească. Am simțit chiar irumperea lui din adâncurile curate ale ființei acestui neam necăjit și am avut imagina netăgăduită a ivirii lui de sub straturile argiloase pe cari mâini nefaste le-au așezat pe trupul neamului nostru. Realitățile sunt bune sau rele, după cât se poate spune aceasta despre spiritul care pulsează în inima lor. Iar însuși spiritul acționează în măsura în care găsește răsunet în ființa omenească. Deci, spiritul formează oameni, oamenii realitățile vieții, iar realitățile vieții dau nota după care se judecă valoarea lor.

E neîndoios că mecanismul vieții românești a funcționat sub inspirația spiritului negativ, sau în orice caz prea puțin s'a resimțit înrăurirea spiritului creator de fe-

ricite realități. Pentru aceasta însă nu urmează să se tăgăduiască un trecut, care e al nostru, al tuturor. Căci, pentru oamenii înțelepți zilele de aspră încercare, de rătăcire sau de simplă dibuire sunt prilejuri de bună cumpăneală și mai adâncă și rodnică chibzuire. Acestea sunt cari duc la alte rândueli, însuflețite de alt spirit, de alte preocupări și cu alte rezultate incomparabil prețioase.

În Adunarea noastră Eparhială din urmă s'au cernut aceste gânduri de rară însuflețire prin sita deasă și de rezistență împunătoare a celor două suflete cari prezidează, astăzi, înfiriparea unui spirit nou. În actele vieții de Stat și în frământarea prin care trece viața bisericească. D-nul Profesor și Prim Ministru Nicolae Iorga a afirmat că neamul românesc nu a ieșit din anumite mișcări revoluționare, ci e produsul unei tradițiuni în care nu se poate preciza elemente laice și elemente religioase,

atât e de unitară și masivă această tradițiune. Decurge de aci ideea că o îndrumare pe calea firească, a neamului românesc, nu e posibilă decât ținând seamă de tradițiunea închegării sufletului românesc, însuflețită de spiritul creștin. I. P. S. Patriarh a dat graiu de tunet zguduitor bisericii române ortodoxe, care vrea să rămână neștirbită în drepturile ei, strâns legată de nevoile și interesele statului pe cari le-a servit totdeauna, dar nu nedrep-

tățită, cum s'a întâmplat în timpul din urmă.

Din cuvintele ambilor Preziidenți ai vieții românești de astăzi a răsărit un spirit nou, care desigur că nu va întârzia să-și facă loc tot mai larg și precumpănitor acolo unde se pornesc inițiativele și se iau hotărârile importante. Iar acest spirit nou înseamnă: dreptate, adevăr, iubire și bună rânduială, cu oameni apți să ducă mai departe acest spirit nou.

ADUNAREA EPARHIALĂ

17—18 MAIU, 1931

Anul acesta, Adunarea Eparhială nu s'a ținut în Duminica Samaritencii, care s'a întâmplat să coincidă cu ziua de 10 Mai, ci o săptămână mai târziu.

A fost ultima adunare ținută de primii aleși ai preoțimii și credincioșilor eparhiei noastre, potrivit legii de organizare din 1925. La 1 Ianuarie, 1932, mandatul de 6 ani al actualilor membri ai Adunării expiră, urmând a se face noi alegeri.

Sedințele dela 17 și 18 Mai, au fost deci și un fel de rămas bun pe care membrii și l-au luat unii dela alții, mulțumind I. P. Sf. Patriarh pentru înțelepciunea și bunătatea cu care s'a interesat totdeauna de această corporație religioasă.

În prima zi a Adunării Eparhiale, la orele 10 dimineața s'a oficiat un Te-Deum de deschidere în Catedrala Sfintei Patriarhii, după care membrii prezenți au trecut în sala cea mare a Camerii Deputaților.

P. Sf. Vicar Platon Ploșteanu, delegat în mod oficial de... I. P. Sf. Patriarh ca președinte a cetit discursul de deschidere, în care după ce a salutat pe membrii Adunării cu creștinescul «Christos a înviat» a amintit faptele importante ce s'au petrecut în cursul anului 1930.

În primul rând s'a amintit istoricul eveniment al revenirii în țară a M. S. Regelui Carol II. Toți cei prezenți au aplaudat în picioare cuvintele P. Sf. Președinte, asociindu-se cu căldură și entuziasm la ură-

rile de sănătate și fericită domnie pentru iubitul nostru Suveran.

În imediată legătură cu acest eveniment, s'a arătat cum I. P. Sf. Patriarh, care în timpul Regenței trebuise să se consacre aproape exclusiv conducerii treburilor generale ale țării, a putut relua conducerea treburilor bisericești, care aveau atâta nevoie de conducerea nemijlocită a Marelui Ierarh.

Acest lucru deasemenea a fost salutat cu bucurie de membrii Adunării Eparhiale.

Iar ca încheiere a ciclului de evenimente importante, P. Sf. Președinte a amintit pe acela, care, printr'o fericită coincidență, este de o îmbucurătoare actualitate. E vorba de sărbătorirea a 60 de ani a Ilustrului Dascăl al Neamului Românesc, Rectorul Universității din București și Primul Ministru al țării, d-l Nicolae Iorga. Se știe că marele nostru istoric este membru ales al Adunării Eparhiale și, după cum se va vede mai departe, din cuvintele rostite, D-sa înțelege să prețuiască după cuviință această demnitate.

P. Sf. Președinte a folosit deasemenea prilejul pentru a exprima felicitări — la care toată Adunarea s'a asociat — P. C. Părinte Profesor Dr. Nicolae Popescu, membru și P. C. Sa al adunării Eparhiale a Arhiepiscopiei Bucureștilor, dorindu-i puteri de muncă pentru îndeplinirea grelei misiuni ce i s'a încredințat. Biserica Ortodoxă este mândră — a adăugat P. Sf. Președinte — că un slujitor de frunte al său a fost chemat la con-

ducerea departamentului Cultelor, pentru ca interesele tuturor să fie după dreptate satisfăcute.

P. Sf. Vicar a terminat binecuvântând lucrările adunării..

Indată după discursul de deschidere, s'a trecut la constituirea comisiunilor pentru studierea rapoartelor generale prezentate de Consiliul Eparhial plenar, precum și de Consiliile celor 3 secțiuni: administrativă-bisericască, misionară-culturală și economică-financiară ale Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor.

Cu acestea, ședința primei zile s'a ridicat, urmând ca a doua zi, după masă, să se treacă la desbaterile propriu zise.

Am spus mai sus că această sesiune a Adunării Eparhiale a avut și un caracter de „rămas bun“ pentru membrii săi.

I. P. Sf. Patriarh a ținut ca acest „rămas bun“ să se facă în chipul cel mai cordial. Și pentru aceasta, Luni 18 Mai, I. P. Sf. Sa a binevoit a reuni la masă, în Palatul Patriarhal, pe toți membrii prezenți ai Adunării Eparhiale. S'a creiat cu chipul acesta o atmosferă de apropiere mai simțită între reprezentanții preoțimii și ai credincioșilor și între șeful suprem al bisericii. S'au putut atinge, în cursul acestei mese, chestiuni de tot felul, Arhipăstorul dând sfaturi utile pentru bunul mers al treburilor, — pe care sfaturi reprezentanții credincioșilor Bisericii noastre le vor face să rodească, fiecare în cercul său de activitate, — iar acești reprezentanți aducând la cunoștință Șefului Bisericii lucruri din viața religioasă și culturală a satelor și orașelor din Eparhie. În tot timpul mesii, corul Seminarului Nifon, pus cu amabilitate la dispoziție de onorata Direcțiune, a cântat frumoase bucăți religioase: Hristos a înviat, Pre Stăpânul nostru Patriarh Miron, Ziua Invierii, Ingerul a strigat, etc.

Iar la sfârșit, d-l avocat Popescu Tudor, în numele membrilor Adunării Eparhiale, a mulțumit I. P. Sf. Patriarh pentru încrederea cu care membrii au fost onorați în tot timpul cât au exercitat mandatul încredințat, a asigurat pe I. P. Sf. Sa că membrii Adunării au fost totdeauna preocupați numai de binele Bisericii, îndemnați fiind la aceasta de exemplul Păstorului suprem, căruia se datorește întreg acest progres pe care-l constatăm azi în Biserica noastră.

A mulțumit deasemenea pentru acest prilej plăcut pe care I. P. Patriarh l-a oferit

membrilor Adunării Eparhiale de a-și lua rămas bun, urând Bunului Arhipăstor viața lungă și fericită arhipăstorie.

La aceste cuvinte, I. P. Sf. Patriarh și-a exprimat mulțumirea pentru felul cum legea de organizare a Bisericii a început a-și da roadele sale. În viitor însă, numărul membrilor Adunării Eparhiale va trebui redus, pentru ca reuniunile să se poată face mai ușor.

Sunt foarte fericit — a spus I. P. Sf. Sa — că Frățiile-Voastre ați înțeles atât de bine scopul urmărit de mine prin alcătuirea noilor corporațiuni religioase, printre care Adunarea Eparhială are un loc de prim rang. Sper că aceste bune începuturi se vor continua în viitor. Ne luăm acum rămas bun, dar eu doresc ca și la anul să ne vedem pentru a duce mai departe opera noastră mare.

I. P. Sf. Patriarh s'a retras binecuvântând, iar membrii au mers în sala Camerii Deputaților, așteptând începutul ședinței pentru desbateri.

Această ședință avea să capete dintr'odată o însuflețire deosebită.

Și într'adevăr, la ora 4, d-l Prim-Ministru N. Iorga a venit să ia parte la desbaterile Adunării Eparhiale, și a fost primit cu aplauze nesfârșite.

I. P. Sf. Patriarh a luat imediat cuvântul;

Deși am dat delegațiunea Vicarului meu pentru conducerea desbaterilor Adunării Eparhiale, totuși, fiind de datoria mea să prezidez eu însu-mi această ședință, la care ne face cinstea deosebită de a lua parte cel mai mare dascăl și istoric al românismului, d-l Profesor N. Iorga, care este astăzi primul sfetnic al Tronului... La această înaltă demnitate, d-l Profesor N. Iorga a fost chemat, desigur, de voința M. S. Regelui și a Națiunii... Însă ceeace l-a indicat pentru aceasta, au fost, mai ales, mintea și sufletul său mare și uriașa muncă desfășurată în toate domeniile vieții românești... Cunoscând însușirile excepționale ale sufletului marelui dascăl și întregul său trecut de creator, poporul românesc își pune, cu bună dreptate, toate nădejdiile sale în D-sa...

Ardealul robit tresăria de fericire când auzia cuvântul său de profet, venit să pregătească și să întărească conștiințele pentru unirea cea mare... Cuvântul său era producător de scânteii spirituale ce aprindeau sufletele de dorința împlinirii visului de veacuri al Ro-

mânilor și hrană ce întărea inimile împotriva durerilor...

Numai cine a fost rob ca mine și cine a primit putere de credință din credința neclintită a marelui istoric în destinele românismului poate înțelege de ce astăzi suflarea românească așteaptă dela sufletul și dela mâinile sale curate, izbăvirea...

Îi dăm binecuvântarea Noastră și rugăciunile noastre să-l însoțească, și să-l ajute în marea trudă pe care o depune, astfel ca sub steagul cinstei, să vedem mântuirea de nevoi a scumpei noastre Patrii.

Cuvântarea d-lui prim ministru

La frumoasele cuvinte ale înalt pre sfințitului Patriarh, d. prim ministru Iorga a răspuns, că vine în adunare, ca să-și împlinească o datorie de fiu credincios al Bisericii, mărturisind că ar fi venit și la deschidere, dacă i-ar fi ajuns înștiințarea.

Subliniază mulțumirea ce ar simți, dacă ar vedea și pe ceilalți membri prezenți și stăpâniți numai de grija reală pentru viața Bisericii noastre strămoșești. Nu trebuie să ne mire, că vedem o atare nepăsare. O societate trebuie să treacă prin multe încercări până să ajungă la adevărata cunoaștere a datoriei ei.

Eu cred, declară d. prim-ministru, că dacă s'ar fi pus dela început interes pentru lucrările acestei Adunări eparhiale, ar fi fost bine.

Declar, după cum am spus cu toată convingerea și în străinătate și am repetat-o și la facultatea de teologie protestantă dela Paris, unde-s doctor de onoare, că legea fostului meu elev și actualului meu coleg, d. Lapedatu, este o lege foarte bună, întrucât este o lege care chiamă pe toți credincioșii-mireni, alături de preoți la conducerea Bisericii. Această lege trebuie să devină și pentru noi ceea ce este pentru Ardeal, o manifestare de puternică spiritualitate, întrucât în Ardeal adunarea eparhială înseamnă un moment deosebit de important pentru viața societății românești».

Trecând la caracterul fad și artificial pe care-l au manifestările religioase în viața orașelor noastre—d. prim-ministru continuă, —«aci, caracterul unor asemenea adunări se pierde în nemărginirea orașului. Nu știu dacă n'ar fi mai bine, ca adunările eparhiale să se țină în una din frumoasele mănăstiri din jurul Capitalei, unde ar căpăta cu totul alt caracter.

E o propunere ce ar merita să fie examinată și care ne-ar permite să intrăm în legătură cu viața monahală, care trebuie să fie cât mai grabnic îndreptată sau dacă nu ceeace eu nu doresc, mai bine suprimată.

Căci monahismul nu poate însemna și fi desmățul la care se dau în fața Universității; călugării, cari, fără nicio încuviințare și bun simț vând foi, care cu toată titulatura lor, numai viața vie a bisericii nu o reprezintă.

Căci numai printr'o adâncire a vieții spirituale, printr'o adevărată sfințenie, și numai prin cunoștințe foarte bune și adânci s'ar mai putea transforma ce este astăzi, ca să fie ce a mai fost odată în tradiția monahismului românesc, ca sub Nicodim dela Tisma-na în Oltenia și sub bătrânul Iosif în frumoasa școală întemeiată de dânsul în al opt-sprezecelea secol.

Eu aș dori—și aș contribui, după toate puterile mele la însuflețirea acestei vieți a Bisericii noastre—fiindcă e de neapărată nevoie să ridicăm biserica la nivelul acesta frumos și așa de potrivit. Și trebuie s'o înălțăm și pentru alt motiv. Biserica noastră este o biserică patriarhală și Patriarhul nostru e cel dintâi Patriarh român și sunt foarte bucuros, că am putut aduce cunoștințele mele istorice, pentru ca să dau o justificare istorică acestui patriarhat.

Înălțarea aceasta de nivel o așteptăm. Așa cum se găsește astăzi Biserica este aservită politicii. Din această servitute ea trebuie să iasă căci altminteri va fi deșertată de credincioși. Biserica este un mare factor al vieții noastre naționale. Și nici nu trebuie să aibă o altă formă care să ducă la dărâmarea ei. Când biserica ia alt drum se întâmplă mari nenorociri. Căci biserica ori devine o formă a vieții naționale, ori rămâne o formă moartă.

Astfel de exemple ne oferă acum Spania. Acolo biserica s'a încremenit solemn în formele-i moarte. Rezultatul l-ați văzut: Zeci de mănăstiri au fost distruse de revoluționari. Am primit acum un ziar care descrie scenele petrecute la Sevilla.

Pentru a impresiona mulțimea un arhiepiscop, urmat de întregul său cler în odăjdii, a eșit din biserică cu crucea în mână. Din mulțime s'a deprins atunci un băiat, care a mers și a palmuit pe arhiepiscop. Iar mulți-

mea în loc să reacționeze a năvălit sfâșiind sfintele odăjdii și sfărâmând lucrurile sacre ale bisericii.

Pentru ce s'au petrecut toate acestea în Spania? Pentru că biserica n'a înțeles că ea trebuie să prindă cât mai mult sufletele.

Iată problemele care ar trebui să facă obiectul viu al acestor adunări eparhiale și la care ar trebui să participe — printr'un sistem electiv mai larg — într'o cât mai întinsă măsură libera voința a credincioșilor.

Eu aș fi mult îndatorat adunării eparhiale, dacă și cu acest prilej ar căuta să studieze tot ceea ce ar folosi realmente bisericii noastre.

După cuvântarea d-lui Profesor N. Iorga, ia îndată cuvântul d-l avocat *Popescu Tudor*, arătând 1) că felul cum sunt compuse corporațiunile bisericești, având adică $\frac{2}{3}$ mireni și $\frac{1}{3}$ clerici este nepotrivit cu tradiția și Canoanele Bisericii Ortodoxe; 2) că numărul de 60 al membrilor Adunării Eparhiale este prea mare și că ar trebui redus, dar cei aleși să se intereseze de aproape de treburile Bisericii; 3) că Adunarea Eparhială ar trebui să țină ședințe de 2 ori pe an, iar Congresul Național Bisericesc să se întrunească în fiecare an, spre a se putea lucra cu spor.

Pr. C. A. Popescu Ploești arată că problema educațiunii viitorilor preoți trebuie rezolvată cât mai curând. Școalele clericale n'au dat rezultatul dorit și deaceia se constată o lipsă mare de pregătire, atât intelectuală cât și religioasă, la preoții tineri.

D-l N. Iorga relevă această propunere și arată că una din dorințele D-sale este ca școalele pentru educațiunea și formarea viitorilor preoți, adică seminariile, să fie încredințate episcopilor. Le cere însă ca și episcopii să înțeleagă bine această mare sarcină ce li se încredințează.

I. P. Sf. Patriarh propune să se numească o comisiune, care să se ocupe cu toate aceste puncte importante atinse de vorbitori. În legătură cu chestiunea formării preoților, *I. P. Sf.* Sa spune: Marea problemă pentru un episcop de a-și alcătui un stat major în jurul său.

N'avem școale de Teologie înalte, unde să formăm elementele necesare unui asemenea Stat major. Căzând Rusia, a trebuit să trimitem studenți teologi la streini. Am

făcut ca cucul, care depune ouă ici și colo, în cuiburi streine. Nu știm însă care va fi rezultatul acestei încercări.

Avem Facultatea de teologie la o mare înălțime.

Predarea Seminariilor în mâna Bisericii va fi un bine și iau act cu plăcere de promisiunea d-lui Iorga, de a aduce la îndeplinire acest lucru.

D-l N. Iorga ridică o nouă chestiune. Icoanele dela școale n'au nimic comun cu tradiția noastră, prin felul cum sunt pictate. Trebuie să se înființeze o școală de zugrăvi bisericești... Să se știe — a zis d-l Iorga — că țara aceasta nu e înființată de un curent laic, în urma unei revoluțiuni, ci este înființată din o lungă pregătire a elementului național la căldura și lumina Bisericii creștine ortodoxe.

Și d-nul profesor Iorga a arătat că ar pretera să aibă școală de zugrăvi la Valeni decât gimnaziu.

D-l Popescu Tudor se ridică și în numele tuturor membrilor Adunării Eparhiale dă citire unei moțiuni de protestare împotriva nedreptății ce s'a făcut Bisericii ortodoxe prin reducerile bugetare.

Iată textul acestei moțiuni:

Arhiepiscopia ortodoxă a Bucureștilor — alături de celelalte 17 eparhii din Patriarhia română — a dat cea dintâi, prin glasul autorizat al conducătorilor săi, pilda și îndemn la reduceri bănești și de personal pentru a înlesni echilibrarea bugetului țării în greaua situație financiară de azi.

Dar a pretins totodată să se aplice dispozițiile art. 31 din Legea Cultelor, ca să se reducă în proporție dreaptă ajutorul cu care statul contribuie la susținerea celorlalte culte favorizate enorm și în chip neexplicabil față de biserica majorității a cetățenilor români ortodoxi deveniți astfel tributari ai cultelor neortodoxe cu averi proprii foarte însemnate și cu instituțiuni neasemănate mai suficiente pentru cultul lor, decât ortodoxii. Cu toate acestea bugetul statului pe 1931 în chip neexplicabil a redus la biserica ortodoxă aproape 200.000.000 lei față de bugetul pe 1930, pe când pe toate celelalte culte le-a favorizat cu vreo 60.000.000 lei peste ceea ce li se cuvenea în proporție cu noi.

Așa de pildă la 13 milioane credincioși ortodoxi a lăsat în bugetul pe 1931, plata numai pentru 73 protopopi în toată țara; — pe când

la greco-catolici, de 13 ori mai puțini a lăsat în buget plata pentru 78 + 2 — 80 protopopi. In aceiași proporție ortodoxii ar trebui să aibă în buget plata pentru 800 protopopi.

La Romano-Catolici s'au sporit chiar cu 2 numărul protopopilor. Ungurii, reformații și unitarii au rămas în buget cu numărul vechi.

La materiale, Bisericii ortodoxe, i-au redus 13 milioane din 23 ; pe când de ex. Bisericii unite i s'au mai adaus la suma din 1930, încă aproape 6 % în plus.

Diurnele membrilor din consistoriile spirituale eparhiale, mitropolitane și central, le-au șters de tot : încăl justiția bisericească nu mai poate funcționa.

Așa s'a procedat pe toată linia. La repeșita stăruință a bisericii noastre pe toate căile, s'a votat la finea sesiunii parlamertare ultime, o lege pentru o îndreptare mai echitabilă a ajutoarelor pentru cultele din țară, care încă nu s'a aplicat în întregime.

In fața acestei nedrepte și apăsătoare situații, arhiepiscopia ortodoxă a Bucureștilor protestează cu toată hotărârea. Banul contribuabililor nu poate fi folosit pentru a favoriza pe unii și a lovi pe alții. Bucovinenii de exemplu plătesc cam 80 lei de cap impozite, din care se ajută cultele ; dar — deși marea majoritate a locuitorilor ei sunt români-ortodoci — biserica lor nu capătă dela stat nici un ban ; pe când biserica romano-catolică din Ardeal — și ea foarte bogată — este încărcată de ajutoare dela stat.

Are nădejdea, că guvernul de azi al d-lui Iorga va vedea nedreptatea și va aplica legea și echitatea cu măsură justă pentru toți. Jertfele pentru echilibrarea bugetului țării trebuie să le aducă toate cultele și nu numai Biserica ortodoxă. Deci cerem dreptate și legalitate.

După citirea acestei moțiuni, d-l Prim-Ministru, fiind chemat în altă parte, a părăsit sala în aplauzele adunării.

S'a trecut apoi la citirea rapoartelor generale :

D-l Profesor Dr. N. Popescu-Prahova citește referatul asupra raportului general al consiliului eparhial plenar și 2 regulamente : al corurilor și al consiliului eparhial.

D-l N. Racotă pe cel al Secțiunii administrative-bisericești.

P. C. Părinte D. Nicolae Popescu, Biserica Boteanupe cel al secțiunii misionare-culturale.

P. C. Părinte Profesor D. Popescu-Moșoata pe cel al Secțiunii economice-financiare.

P. C. Părinte C. Dincescu mai multe rapoarte: fondurile speciale ale S. Econ.

P. C. Părinte George Negulescu citește bugetul Sf. Arhiepiscopii, fondul „Petre Mihail“ și raportul cu privire la construirea Palatului Patriarhal.

P. C. Părinte Athanasie-Azuga citește raportul despre gestiunea Bisericii Sf. Ilie „Hanul Colții“.

Toate aceste rapoarte au fost aprobate, cu observațiunile făcute în cursul expunerii lor de membrii adunării.

Ar trebui să amintim de discuțiunile provocate de citirea moțiunii. D-l D. R. Ioanițescu a găsit că termenii moțiunii ar trebui modificați, spre a nu fi interpretați ca jignitori. D-l avocat Popescu Iutor a susținut însă cu îndârjire ca moțiunea să fie primită așa cum a fost redactată și semnată de altfel de toți membri prezenți — în afară, se înțelege, de D-l D. R. Ioanițescu.

I. P. Sf. Patriarh, cu tactul și cu înțelepciunea care-l caracterizează a reușit să facă pe toți a înțelege precis care trebuie să fie punctul de vedere al moțiunii și care sunt lucrurile pe care trebuie să le accentueze.

La sfârșit, Dl Profesor Dr. N. Popescu-Prahova, în numele tuturor membrilor, a prezentat omagii respectuoase I. P. Sf. Patriarh, mulțumindu-i pentru bunătatea de adevărat părinte sufletesc și pentru înțelepciunea de adevărat Arhipăstor cu care a condus totdeauna lucrările Adunării eparhiale.

Acum la despărțire a — încheiat d-l Profesor N. Popescu-Prahova — noi asigurăm pe I. P. Sf. Patriarh de devotamentul deplin pe care totdeauna îl vom păstra Bisericii și Șefului ei suprem.

Să trăiți ani mulți, I. P. Sf. Stăpâne, spre rodnică și fericită arhipăstorie!

Ședința s'a ridicat la orele 9 seara (ora oficială).

Sf. Arhiepiscopie a Ungro-Vlahiei, aduce la cunoștință C. Preoți din această Eparhie, că Sanatoriul „Patriarhul Miron“ dela Techirghiol-sat, se deschide pe ziua de 1 Iunie 1931.

Conferințele generale pastorale din lunile Maiu și Iunie, anul acesta, s'au amânat pentru toamnă. La timp se va publica zilele în care se vor ține.

SCRIEREA LUI TERTULLIAN

DESPRE POCĂINȚĂ¹⁾

CAP. III¹⁾:

Păcatele sunt de două feluri: trupești și sufletești.

III. Partea aceasta ne cere să arătăm cauzele pentru care pocăința este îndreptățită și trebuincioasă — acele fapte, adică, ce trebuiesc socotite ca păcate; totuș acest lucru ar putea să pară de prisos.

2) Căci, după ce Domnul a fost cunoscut, sufletul, care a fost cercetat de ziditorul său, purcede dela sine însuș, către cunoștința adevărului și primit fiind la învățămintele Domnului, fără de întârziere, înțelege din ele că păcat trebuie socotit tot ceea ce Dumnezeu oprește; căci de îndată ce a văzut că Dumnezeu este cu deosebire binele infinit, atunci răul nu poate cu nici-un chip să-i placă: între cele opuse, nu poate fi vreo potrivire.

3) Totuș, nu mi se va lua în nume de rău, dacă voi arăta că printre păcate sunt și de ale cărnei, adică trupești și de cele sufletești. Căci, deoarece omul e întocmit din unirea acestor două substanțe, nu poate păcătui în afara a ceea ce-l formează.

4) Dar nu se deosebesc între ele pentru că trupul și sufletul sunt deosebite (ba dimpotrivă, sunt cu atât mai egale, cu cât amândouă formează o singură ființă) și atunci nici să nu se facă deosebire între păcate, pe categorii, după felul substanței lor, așa încât să se socotească vreunul mai ușor ori mai greu decât celălalt.

5) Și trupul, ca și sufletul, sunt făcute de Dumnezeu: unul fățuit cu mâna Lui, celălalt creat cu suflarea Sa. Atunci, dacă amândouă sunt lăsate tot de Dumnezeu, oricare dintre ele ar păcătui, la fel jignește pe Dumnezeu.

6) Poți tu oare deosebi faptele cărnii de ale duhului, când acestea sunt atât de strâns unite și îmbinate, în viață, în moarte și în Înviere, încât vor învia odată, împreună fie spre viață, fie spre judecată — fiindcă la fel au și păcătuit sau au trăit în nevinovăție?

7) De aceea am vorbit mai întâi de acest lucru: pentru ca să înțelegem că nu este vorba de trebuința unei pocăințe mai mici într'un caz, decât în celălalt, dacă cineva a păcătuit.

Greșala le e comuna amândouăra, deci și Judecătorul — adică Dumnezeu — acelaș le va fi și leacul pocăinței acelaș le este.

8) Se numesc «sufletești» și «trupești», fiindcă orice păcat se făptuește ori se cugetă: este «trupesc» fiindcă se săvârșește printr'o faptă, fiindcă o faptă, ca și corpul, se poate vedea, simți; ori, este «sufletesc», fiindcă se petrece în suflet, iar sufletul nici nu poate fi văzut, nici nu poate fi atins.

9) Cu aceasta e vădit că trebuie să ne ferim și apoi să ne curățim prin pocăință, nu numai de păcatele săvârșite ci și de acelea ale voinței. Căci dacă neputința omească judecă numai după fapte — întrucât nu e în stare să pătrundă tainele voinței — să nu îndepărtăm nelegiuirile acestea dela fața lui Dumnezeu. Dumnezeu e atot-puternic,

10) Privirii Sale nimic nu scapă din tot ceea ce se făptuiește, căci nu uită nimic deoparte, din ceea ce face (pe om) vinovat judecării. Nu El poate fi cel ce-și ascunde sieși ori își înșeală deplina Sa cunoștință.

11) Ce? Au nu e adevărat că voința e izvorul faptei? Căci, chiar dacă cineva ar crede că pentru unele (păcate) e de vină împrejurarea, ori nevoia, ori neștiința, totuș, dacă lăsăm laoparte pe acestea, nu se păcătuiește de cât prin voință.

12) Și odată ce ea este izvorul faptei, nu va fi cu atât mai vrednică de osândă, cu cât are partea cea mai mare a vinei, — de care nu e ușurată nici atunci când vreo greutate împiedică înfăptuirea ei —? Căci ea însăși se socotește vinovată și nu poate să se desvinovătească cu nereușita împlinirii ei, întrucât ea a făcut ce i-a stat în putință.

13) Dar, înfine, în ce alt chip dovedește Domnul că vrea să așeze deasupra Legii o clădire nouă, decât stăvilind păcatele voinței? El numește «preacurvar» nu numai pe cel ce se atinge de căsătoria cuiva, în

1) Vezi penultimul număr.

fapt, ci și pe cel ce a întinat-o, cu o privire poficioasă, (cf. Mat. V 27).

14) Deaceea e destul de primejdios pentru suflet de a-și închipui ceea ce e oprit a se săvârși, chiar și apoi e îndrăzneț de a urmări cu gândul înfăptuirea sa. Și, deoarece atât de mare e puterea voinței, încât fără a se îndeplini, ea înlocuiește fapta, va fi pedepsită întocmai ca și o faptă.

15) E deci cu totul zadarnic de a zice: «Am vroit-o, dar... n'am făcut-o!» Trebuie s'o săvârșești, fiindcă ai vrut-o, ori să n'o mai voești deloc, de vreme ce n'o îndeplinești! Tu însu-ți îți dai pe față mărturia conștiinței tale.

16) Căci dacă ar fi fost bine, ceea ce tu ai dorit, ai fi fost foarte bucuros să-l îndeplinești; la fel, dacă nu faci răul, nici nu trebuia să-l dorești. Ori unde te întorci, ești legat de fără-de-legea ta; căci ori ai voit răul, ori n'ai împlinit binele.

CAP. IV.

Pentru păcătos pocăința este unicul mijloc de scăpare.

IV.—Așa dar, pentru toate păcatele săvârșite cu trupul, cu sufletul, cu fapta, ori cu voința, Cel ce a hotărât o pedeapsă după judecată, a făgăduit deasemenea iertare, prin pocăință, zicând poporului: «Pocățește-te și te voiu mântui» (Ezechil XVIII 21).

2) Și iarăș: „Viu sunt, zice Domnul, și doresc pocăința, iar nu moartea!” (Ezechil XXXIII 11). Deci pocăința e viața, dacă e preferată morții. Iar tu păcătosule, cel ce ești asemenea mie (ba încă și mai mic decât mine, căci eu îmi recunosc înțâetatea în cele rele) grăbește spre ea și țin-o strâns, așa precum cel ce se înecă se ține de o scândură, care-l va scăpa.

3) Ea te va purta pe deasupra valurilor și te va duce în portul milosârdiei dumnezești. Prinde acest prilej prea fericit pentru ca tu, cel ce nu însemnai în fața lui Dumnezeu mai mult decât o picătură de apă într'un vas, ori un grăunte de pulbere într'o arie, ori un hârb în mâna olarului (cf. Isaia XL, 15, Osea XIII, 3, Eremia XIX, 11) — să te prefaci în acel arbore «ce e plantat pe mal de ape, ale cărui frunze nu se veștejește și la timp dă rodul său» (Ps. I ³), care nu va vedea nici focul, nici securea (cf. Mat. III, 10).

4) Căiască-se de greșelile sale, cel ce a aflat adevărul; căiască-se, căci a iubit cele ce Dumnezeu n'a iubit—și nici noi nu îngăduim servilor noștri de a nu urî cele ce nu ne plac nouă. (Căci rânduiala respectului față de cel mai mare ne este arătată de asemănarea sufletelor).

5) Cât despre înșirarea motivelor pentru care pocăința e folositoare, ele sunt atât de numeroase, încât ar fi nevoie de o vorbire prea lungă. Noi însă ne vom mărgini la unul singur, din pricina scurtimii lucrării noastre și anume la acestea: ceea ce Dumnezeu poruncește, e bun, ba încă prea bun.

6) Îmi pare o cutezanță de a mai lungi vorba asupra bunătății învățaturii Dumnezești. Căci nu trebuie să primim ceva fiindcă e bun, ci fiindcă Dumnezeu însuși l-a poruncit. Măreția puterii dumnezești are întâietate, spre a ne îndemna să facem ascultare, căci mai hotărâtoare e autoritatea celui ce poruncește decât interesul celui ce se folosește de ceva.

7) Pocăința, e ea ceva bun, ori nu? — La ce să mai cercetăm acest lucru? Dumnezeu a poruncit-o. Ba încă nu numai că a poruncit-o, dar ne și îndeamnă; ne cheamă la răsplată: mântuirea; jurând apoi cu aceste cuvinte: «Pe viața mea» (Ezechiel, XXX, 11), el cere să fie crezut.

8) O, fericiții de noi! Dumnezeu însuși jură spre binele nostru! Dar vai nouă, nenorociții de noi, de nu vom crede pe Domnul nici după ce a jurat! Ceea ce Dumnezeu poruncește cu atâta grijă, ceea ce El atestază sub jurământ (după obiceiul oamenilor) trebuie să-l primim și să-l păzim cu cea mai mare sfîntenie, așa încât rămânând neconținut în siguranța harului Dumnezeesc, să putem fi neconținut părtași ai rodului și ai răsplătei sale.

CAP. V.

Legământul pocăinței nu trebuie rupt.

V — Eu cred că pocăința, care ne-a fost descoperită și vestită de harul lui Dumnezeu și care ne-a adus din nou la grația Domnului, odată ce a fost cunoscută și primită, trebuie să nu mai fie nimicită, cu o întoarcere din nou către păcat.

2) Tu numai poți să te aperi pe motivul că n'ai cunoscut legea, dacă și după ce ai cunoscut pe Domnul și ai primit învățăturile sale

și înfățișat, ai făcut și pocăință de păcatele săvârșite, te întorci iarăși la fărâdelegile tale!

3) Astfel, cu cât ești mai descătușat de necunoaștința legii, cu atât ești mai stăpânit de revoltă. Căci, dacă te-ai pocăit fiindcă ai început să te temi de Domnul, de ce atunci ai preferat să pui capăt la ceea ce făceai de frică, decât fiindcă ai încetat de a te mai teme?

4) Într'adevăr, ceea ce nimicește teama (de Dumnezeu) nu e altceva decât revolta. Dar, dacă nici cei ce n'au cunoscut pe Domnul nu află vreo ertare de pedeapsă, deoarece nu e îngăduit să nu cunoști pe Dumnezeu, cel ce se descopere într'un chip lămurit și care ne arată chiar numai din bunurile sale cerești, cu cât mai mult nu e primejdios să-L disprețuești, după ce L-ai cunoscut în deosebi?

5) Și îl disprețuește acel care, după ce a câștigat dela El cunoaștința binelui și a răului, se întoarce tocmai la lucrul de care a înțeles că trebuie să fugă de care s'a ferit mai înainte și batjocorește chiar propria-i puțință de înțelegere, adică darul lui Dumnezeu: părăsind darul, disprețuește pe cel ce l-a dat; tăgăduiește binefacerea, deoarece nu cinstește pe binefăcător.

6) Și cum ar putea el să fie pe placul aceluia, al cărui dar nu-i place? astfel, el se vădește a fi pentru Domnul nu numai răzvrătit dar și nerecunoscător.

7) De altfel, nu ușor păcătuiește contra Domnului, cel care, după ce prin pocăință, s'a părăsit de Diavolul, protivnicul Său și după ce l-a pus sub picioarele Domnului într'acest chip, îl ridică din nou, prin cădere sa în păcat și îi dă prilej de nespusă

bucurie așa încât, vicleanul să se bucure din nou de prada sa, câștigată contra Domnului.

8) Oare (a grăi numai, acest lucru este grozav, dar tot trebuie spus, spre zidirea altora) nu însemnează aceasta să preferi pe Diavolul lui Dumnezeu? Acel ce a cunoscut și pe unul și pe altul, se pare că a făcut o comparație și că, după ce i-a judecat, a hotărât că e mai bun cel, al căruia a preferat să fie din nou.

9) Și altfel cel ce se părăsise de păcatele sale, ca să mulțumească pe Dumnezeu, va mulțumi pe Diavolul, căindn-se de pocăința sa și va fi cu atât mai urât de Dumnezeu, cu cât va fi mai bine primit de protivnicul său.

10) Dar vor zice unii: Ajunge lui Dumnezeu cinstirea cu inima și cu sufletul, chiar și fără de fapte: după aceștia se poate păcătui fără a se pierde teama (de Dumnezeu) ori credința, adică se poate batjocori căsătoria, fără a se pierde cinstea, se poate turna venin tatălui, păstrându-se dragostea fiiască

11) Tot în același chip vor fi prăvăliți în gheenă, fără să piardă ertarea, după cum pot păcătui păstrând teama (de Dumnezeu). Cea dintâi pildă a stricăciuni lor: păcătuesc (zic ei) fiindcă se tem (de Domnul): fără îndoială că n'ar păcătui dacă n'ar avea teamă (de El)!

12) Și atunci, cel ce nu vrea să supere pe Dumnezeu, să nu-L mai cinstească deloc, dacă cinstirea îndreptățește batjocorirea! Dar aceste păreri răsar mai ales din sămânțele celor prefăcuți, pe cari-i leagă o prietenie strânsă de diavolul și a căror pocăință nu e niciodată curată.

Traducere din latinește
de N. CHIȚESCU

Organizați în fiecare parohie „Asociația creștină ortodoxă Patriarhul Miron”

Creștinul nu trebuie să se simtă niciodată singur. Să se întrunească împreună cu alți frați, în frunte cu preotul. Așa cum făcea primii creștini, cari în fiecare zi se duceau să asculte pe apostoli predicând și să se roage și să laude pe Dumnezeu împreună cu ei (Faptele Apost. II, 42—47). Cât de bine s'ar simți sufletul după o zi de împărtășirea cu Dumnezeu. O zi pe săptămână, și anume Duminica. De dimineața, Sf. Liturghie, iar după amiază, petrecerea îndeobște, la Asociație, cu conferințe, cu cântări și citiri folositoare.

MIȘCAREA MISIONARA

Potrivit unei deciziuni înțelepte pe care sfântul Sinod a luat o în sesiunea din urmă, biserica ortodoxă română a comemorat, prin organele ei legale, aniversarea a 60-a a d-lui Profesor Nicolae Iorga, pe care Dumnezeu l-a pus în fruntea rosturilor neamului astăzi când se simțea cu adevărat nevoie de energia, puterea de muncă, sufletul curat, înțelepciunea genială și idealismul totdeauna tânăr al *Lui*. Preoțimea noastră a îmbrățișat cu toată căldura sufletească ideea de a sărbători vârsta și activitatea fără seamă a profesorului Nicolae Iorga. Numele Lui e pe buzele fiecărui român și nu există suflet românesc care să nu tresalte de bucurie și însuflețire atunci când e vorba de profesorul Nicolae Iorga. Pentru că d-l Iorga a semănat din plin, cu dărnicie și cu iubire cuvintele înțelepciunii. Și din ele s'a înfruptat tot sufletul românesc.

Preoțimea, constituită în cercuri pastorale, a ținut ședințe solemne cu populația satelor, în cari preoți iscusiți au adunat și au împărtășit poporului din comoara îmbelșugată a vieții și activității d-lui Iorga.

Astfel cercul pastoral «Valea Teleajăului» din protopopia IV Jud. Prahova, a ținut în luna Maiu ședință în scopul serbătoririi d-lui Profesor Nicolae Iorga, cu care prilej președintele cercului P. C. Preot Nicolae Popescu Ogretin a vorbit despre aceasta.

Captivați de măreția serviciului Sfintei Liturghii în sobor, ea și de manifestările culturale ale cercurilor pastorale, cari caută să se întrecă unul pe altul în întocmirea programului serbărilor, în frumusețea și importanța subiectelor ce se tratează, credincioșii așteaptă obișnuitele ședințe anuale, ca evenimente de mare însemnătate în viața satelor și le cercetează în număr cum rar se poate vedea. Privite la început cu oarecare neîncredere de unii sceptici, astăzi se afirmă cu multă tărie și nevoia lor este adânc simțită în orice localitate.

Ca un balsam răcoritor, ce are darul să alineze durerile suferințelor, să cicatrizeze răni adânci, ce face individul în neputință să activeze, așa ședințele cercurilor pastorale vin să aducă balsamul mângâietor al sfintei nădejdi și credințe creștine în inimile îndurerate ale creștinilor, cari duc viață amărâtă sub greutatea zdrobitoare a vremurilor.

Spiritul vremii complet materializat datorită împrejurărilor se modelează încetul cu încetul, blocul de gheață înhegă între inimile oamenilor, ea și ori ce asperități ivite din interesele comune ale indivizilor inerente unei vieți sociale se topește, se modelează mult, iar omul descătusat din lanțurile unui egoism rău înțeles prin înălțarea sufletească a câtorva momente petrecute în atmosfera dumnezeieștilor miazme se transformă, se înalță deasupra patimilor, apropiindu-se de Creatorul său.

În nădejdea înfiripării acestui ideal de mult râvnit s'a desfășurat ședința cercului pastoral în parohia Ghiabo com. Măneciu Ungureni din ciro. Valea Teleajăului în ziua de 17 Mai c. Potrivit ordinului Înaltei Kiriarii, comunicat de Protoieria respectivă această ședință a fost consacrată ca omagiu Domnului Profesor Nicolae Iorga care împlinește acest an 60 ani de viață.

S'a oficiat de dimineață sfânta Liturghie în sobor de preoții cercului, după care a predicat Păr. Ioan A. Ionescu paroh Șehulești: La sfârșit Păr. Președinte arată însemnătatea serbării și invită asistența la ședință de după amiază.

Ședința publică se deschide la orele 3 în biserică în fața unei numeroase și aleasă asistențe cu Te-Deum oficiat de Preoții I. Moisesen, Aurel Demetrescu și Ioan A. Ionescu, după care deschizând ședința prin câteva cuvinte ad-hoc Preotul Nicolae Popescu Ogretin președintele respectiv rostește următorul cuvânt festiv :

Realitatea vremilor prin care trecem mai convingătoare decât ori ce argument ne dovedește că neamul omenesc este în continuă prefacere. Tendința tuturor a fost de a merge pe calea progresului: din bine în mai bine, dar nu totdeauna s'a putut realiza această dorință. Fiecare generație își are partea sa de contribuție și de răspundere la mărirea sau decadența epocii sale. Slavă celor ce au fost perfect conștienți de menirea lor și au lucrat ca atare în curgerea vremilor și dispreț celor ce au căutat să se închidă în sfera îngustă a egoismului distrugător și n-au știut să trăiască decât în sine și pentru sine.

Vorbind de neamul nostru românesc din cele mai îndepărtate timpuri și până astăzi, a avut este drept și timpuri senine liniștite, în care cetățeni pasnici au lucrat muncă constructivă pentru ei și implicit pentru neam. Mai mult însă și neînchipuit mai mari au fost vremile de grea oumpănă în cari însăși ființa neamului era în primejdie, dar totdeauna Dumnezeu ne-a hărăzit la clipe grele minți luminate, voinți de

fier ca și brațe vânjoase, în sufletul cărora datoria apartinerii neamului vibra cu putere și datorită conștiinței lor, neamul nostru scăpat de primejdii, a pășit cu încredere tot înainte.

Printre figurile mărețe ale neamului românesc, cari și-au jertfit neprecupețit pe altarul neamului toată puterea de muncă se reliefează astăzi într-o aureolă de mulți invidiată marele dascăl al neamului românesc, apostolul culturii și quizezența neamului *Domnul Nicolae Iorga* profesor și rector al Universității din București, cea mai înaltă instituție de Cultură românească, membru al Academiei Române președinte și membru a foarte multe instituțiuni de înaltă cultură române și steine.

La începutul lunei Iunie Dumnezeu îi hărăzește să pună a șaizecea floare la cununa vieții sale. Implinește 60 de ani, din care aproape patruzeci consacrați binelui neamului. Ferieitul eveniment umple de bucurie inimile tuturor ce urmărind de departe, au apreciat după dreptă valoare munca uriașe ce acest fiu al țării a adus prinos pe altarul binelui public; iar ceroul pastoral „Valea Teleajenului” consacra această ședință ca omagiu binemeritat D-Sale.

Astăzi când atâtea ambiții deșarte turbură bunul mers al vremilor noastre, când noțiunile morale de bine, dreptate, adevăr, lumină, înfrățire sunt luate în derădere de atâtea robi ai intereselor material-personale, sărbătorirea după cuviință în toate laturile țării a acestui eveniment, este cea mai strașnică doctorie și cu efect sigur.

Cu modestia ce totdeauna l-a caracterizat, a muncit fără trâmbitări, a dospit aluatul bun al unei generații de jertfă și astăzi în toată deplinătatea puterilor, cu o energie de toți râvnită își împarte timpul între trebile țării al cărei prim slujitor este, școala și instituțiunile de cultură de sine înființate, s’au chemat să le dea prețiosul său sprijin. O viață de muncă, de jertfă prin care e bine meritat dela Patrie, nu poate rămâne necunoscută. A descrie întreaga activitate a Domnului profesor Iorga în toate domeniile în care a activat, socot o imposibilitate. Ar trebui studii și vreme îndelungată, cea ce în cazul de față împrejurările nu ne îngăduie. Din toate manifestările omagiale spionind-se câte ceva s’ar putea face volume întregi dar sunt sigur că demult, ohiar fără aceste însemnări de circumstanță și-a onerit în inima fiecărui bun român loc de mare cinste.

Biserica creștină ortodoxă păstrătoare a sfintelor tradiții, pilduitoare a faptelor bune, și-a făcut totdeauna obligațiunea de cinste propovăduind și scoțând în relief meritele fiilor săi, cari luate ca dreptar să servească generației crescânde. Dacă străduințele sfintei Biserici ar fi imitate și de alte ramuri de activitate socială, viitorul nu prea îndepărtat, cu

toată criza prin care trecem, n’ar aduce acea societate ideală sintetizată de Mântuitorul în cererea din Rugăciunea Domnească, pe care din copilărie o repetăm: Precum în cer și pe pământ.

Ca o mamă bună păstrează cu admirație locul de cinste bine meritat acestui fiu al ei. Albină harnică ce știe să soată mierea hrănitore și din cele mai nebăgate în seamă flori — Domnul Profesor Nicolae Iorga — din hrisoave prăfuite, din pisanii de nimeni citite șterse de ploii și întunecate de negura vremilor a scos adevărul lămurit, așezând Biserica pe bună dreptate în fruntea instituțiunilor ce au crescut, consolidat și au făcut să progreseze neamul nostru. O cruce la margine de drum, ce n-a atras atenția la mii și mii de trecători, a apărut minunată ochilor săi, a prezentat interes pentru dânsul ca formă, ca pictură, a studiat-o s’a trudit de i-a descifrat inscripția ce a avut-o și nu rare ori a găsit mărturii prețioase pentru istoria Bisericii și neamului românesc. Bisericii vechi aproape în ruină, ce au trecut ca ceva ce nu prezintă mult interes în ochii profanilor, ochiul scrutător al Domnului Iorga le-a dat atenție, studiat și prețuit, găsind în ele comoară de artă arhitectonică și astăzi ca un păzitor credincios veghează ca ele să se păstreze neatinse, ca să mărturisească urmașilor ce-au făcut bunicii și străbunicii lor. Rar biserică din țară, care să nu fi cercetat-o, o spun fără exagerare. Conducător al instituției *Comisia monumentelor Istorie*, prin autoritatea-i morală de care se bucură s’a impus tuturor și nimeni nu i-a refuzat ajutorul pentru această instituție. Din ce primește dela Stat ca și dela alte instituțiuni și oameni de bine repară și întreține pe cât posibil în bună stare o mulțime de biserică și alte edificii declarate monumente istorice.

Cu cuvântul și din toată convingerea sufletească a apărut cauza bisericii strămoșești ori de câte ori a fost lovită de dușmanii din afară și din năuntru. Astăzi mai mult ca ori când Biserica nădăjduiește, pe temeiul trecutului, ca fiul bun din înalta demnitate ce ocupă, numai datorită calităților sale, să fie susținută și repusă în drepturile ei pe care vremurile vitregi, conducători vremelnici fără milă o nedreptățise.

Și cum nu s’ar soate în evidență viața acestui mare român, exponent al culturii și al celor mai curate sentimente românești? Ferieit este micul nostru orașel Vălenii de Munte ca și întregă valea Teleajenului, ce a avut darul să atragă atențiunea acestui bărbat al neamului, creator și încurajator al inițiativei sănătoase. Dela modesta Catedrală a sălii de cursuri a propovăduit tinerilor generații ce de mai bine de un sfert de veac să perindă în cursul verii la altarul său din Vălenii de Munte, cele mai frumoase idei și sfaturi părintești, prin care a căutat să trezească în sufletele tuturor sentimentul datoriei,

al iubirii de neam, al apărării sfintei credințe pogrîtă de toți nechemaii, tinzând prin această sănătoasă inițiativă la stabilirea ordinei morale adânc sdruncinată, de care orice națiune are nevoie în calea progresului. Tot în modesta sală de cursuri a Universității populare din Vălenii de Munte a pregătit generație de sacrificiu pentru îndeplinirea idealului sfânt al neamului de jalea căruia mulți și de demult răposase. Acolo a prilejuit întâlnirea între frații liberi și cei subjugăți, i-a făcut să cunoască, să se iubească, să lege sentimente și mai presus de toate a sădi în inimile tuturor nădejdea realizării cât mai curând a acestui ideal, așa după cum s'a și întâmplat.

Toate nădejtile neamului găsind ecou în sufletul său, el a fost membrana vibratoare care le-a împărtășit tuturor. Bucuriile ca și durerile neamului nostru privite prin prisma eului său le-a făcut înțeles tuturor.

Astăzi când a văzut îndeplinită opera unirii neamului în bună parte datorită străduințelor sale, departe de a-și socoti misiunea terminată, a vizitat aproape întreagă lumea, făcându-ne cunoscuți tuturor așa cum suntem, nu cum ne ponegresa dușmanii neamului, ducând cu aceasta peste mări și țări faima culturii românești.

Deținător al atâtor locuri de cinste, împovărat cu multă răspundere, a făcut pentru țara sa ceea ce nimeni altul n'a făcut. Este omul providențial cel „găsești în toate ramurile de activitate imprimând tuturor personalitatea sa, creând cuvinte sănătoase de moralizare în școală, în literatură, artă, poezie, teatru, pretutinderi cu autoritatea-i îndejuns probată.

Mănuitor de slovă și făuritor de cuvinte sănatoase, prin muncă încordată și fără sgomot va avea odată conștiința datoriei împlinite că a știut să coacă la dogoarea patriotismului său în vremuri de grea răspundere, aluatul unei conștiințe generații care să aibă ca deviză o unanimă râvnă de continuitate a tot ce este bun și frumos, a tot ce este sănătos. De pe soclul recunoștinței pe care o viață întreagă de muncă l-a așezat, privește cu dragoste de părinte generația crescândă pentru îndrumarea căreia se trudește. Dând ca pillă viața sa îndeamnă cu nemuritorul Vlahuță: „Faceți ca fiecare pas și gând al vostru să fie spre fala și mărirea neamului Românesc“.

Acesta este Apostolul dela Vălenii de Munte, care a rămas mereu același, cu toate frământările prin care ne-a fost dat să trecem și așa dorim să rămână mult, peste cei șaiszeci de ani cu câți până acum i a încununat Dumnezeu viața, spre binele și fericirea neamului românesc. — Să trăiască.

Corul cântăreților intonează: Mulți ani trăiască și imnul „Pe altarul sfânt jertfim credința“. Preotul Ion Costeanu-Homorăciu tratează subiectul: Mama creștină, datorii și răspunderi pentru creșterea și în-

drumarea generației de mâine. Numai mame perfect conștiente ne pot da bărbați de talia sărbătoritului de astăzi, încheie conferențiarul.

În numele enoriașilor săi vorbește Preotul Marcel Tulinescu parohul local, cari cu toții se asociază la sărbătorirea marelui dascăl al romanismului, exprimând recunoștința și admirația lor, muncii depuse pentru cauza neamului.

Părintele Președinte încheie ședința mulțămind tuturor ce s'au asociat la sărbătorire, îndemnând ca sfaturile ce au primit nu numai să înflăcăreze ci să și hotărească la muncă pe toți.

Serbarea se termină la orele 6-ora oficială, într'un înălțător avânt sufletesc. S'a expedit Sărbătoritului o simțită telegramă de felicitare și omagiu.

CĂRȚI, REVISTE

La Mort et les Morts d'après Saint Augustin. Abbé G. Arnaud D'Aquel, docteur en Théologie et en Philosophie. Deuxième édition. Paris. P. Lethiellieux, Libraire-éditeur, 10 Rue Cassette.

E o carte care se cetește cu interes crescând. Deși problema morții în creștinism e una din cele mai grele și, după aparențe, tratarea ei nu poate fi scutită de ariditate și teoretizări greoaie, totuși în operele fericitului Augustin ea capătă ceva din voiciumea spiritului fericitului autor și din belșugul credinței marelui convertit, care izbutește, decâteori vorbește despre moarte, să antreneze, să mângâie și să facă din vechiul și ireductibilul dușman al omului: moartea, un bun și credincios prieten, în tovărășia căruia trece cu fruntea senină și inima plină de nădejde peste pragul veșniciei în întinsul împărăției lui Dumnezeu. „Problema morții ține un loc important în opera imensă a episcopului din Hippon. Ea se găsește discutată în toate lucrările lui, pentru că este strâns legată de chestiuni pe cari Augustin le-a urmărit de aproape întotdeauna: a căderii originare și a grației mântuitoare a Domnului nostru Iisus Hristos. Problema morții la Augustin, nu este, cum o găsim deobicele în literatură, o temă de declarațiuni zadarnice asupra nefericirii iremediabile a omului. Prezentată în lumina teologică, luminată de luminile Evangheliei, ea pierde acel aspect descurajant pe care-l are la moralistii și filozofii antichității profane“. (pag. 19).

Problema morții este de actualitate vie. Sunt secole în cari ideea morții este așa de slabă încât pare că e inexistentă. În secolul nostru nu este așa. Ci, departe de a-i fi indiferentă,

ideea morții îl obsedează și-l tulbură. Chestiunile religioase, de cari e strâns legată și problema morții, ocupa un loc larg în literatură, în istorie ca și în grupul științelor psihologice. Astăzi mai mult ca oricând cresc practicele superstițioase și succesul științelor oculte, al căror obiectiv este de a lămurii cu oarecare metode misterul morții și al vieții de dincolo. Însăși știința, care la un moment crezuse că a descoperit chiar originea vieții și că deci va putea fabrica viața, a contribuit la spulberarea acestei probleme. De asemenea Arheologia cu descoperirea atâtor monumente funerare, cu arătările ei deconcertante asupra vechilui Egipt, a dat actualitate misterului destinului omenesc. Nu mai vorbim de psihoza noua creiată de marele războiu mondial, care consideră acest secol ca apogeul împărăției morții. Iată atâtea motive, afară de altele, cari au determinat pe autor să cerceteze această problemă sub călăuzirea bine aleasă a fericitului Augustin.

Pentru că moartea este pentru toți, fără deosebire de doctrină, încetarea vieții, problema este în strânsă legătură cu viața. A cunoaște cugetarea Fericitului Augustin despre moarte, înseamnă a cerceta ce crede el despre viață. Augustin distinge în natura omului două elemente: unul nemuritor, sufletul; altul muritor, corpul. Corpul omenesc își datorește toată puterea și viața sa numai sufletului.

Deci separarea sufletului de corp va pricinui moartea corpului. Sufletul e privit ca un oaspe al cărei prezență în trup aduce și condiționează viața și a cărei dispariție înseamnă moartea: așa dar studiul morții presupune pe cel al sufletului omenesc, al naturii și origini sale. Doctrina augustiniană asupra acestei chestiuni e cuprinsă în două opere compuse la interval de un an și puțin după primirea botezului, și anume: *De quantitate animae* și *De immortalitate animae*. În resumat spiritul este o substanță spirituală și nemuritoare, de-o demnitate foarte înaltă și de origine misterioasă. Unirea lui intimă cu corpul, în unitatea naturii omenești, constituie viața și separarea de el nu e altceva decât moartea. Trebuie s'o mărturisim: suntem intrați în regiunea morții din momentul în care începem să viețuim. Nu e om care să nu se cutramure în fața morții și să n-o privească cu teamă. Sufăr de aceasta, nu numai cei sărmani, bolnavi, etc., ci și privilegiații lumii. Certitudinea morții iminente deoparte și de alta nesiguranța, bucuriile prezente aruncă pe toți în tulburare, chiar atunci când încearcă prin mijloc de mijloace să se apere.

Suferințele noastre se găsesc conținute implicit, cu arătarea precisă a cauzei lor, în porunca divină contra lui Adam: „Dumnezeu a zis omului: Pentru că ai ascultat glasul femeii și ai mâncat din fructul arborelui..... în sudoarea frunței tale veți dobândi pâinea ta...“. Greutățile vieții, suferințele și munca la care e obligat omul, — au un principiu comun, care nu trebuie căutat nici în Dumnezeu, nici în ființa omenească astfel cum a ieșit ea din mâinile Creatorului.

Originea mortalității noastre nu e contemporană cu creațiunea primului om, ci ea cade într'un moment care a urmat creațiunii. Iată pentru ce deci, introdusă în urmă în natura noastră, moartea se prezintă totdeauna în fața omului ca ceva strein. Iată pentru ce noi nu o putem accepta și considera ca a noastră. Îmi iubesc inteligența, inima, voința; îmi iubesc ochii cari se deschid la lumină și urechile cu cari aud cuvintele, îmi iubesc toate, pentru că sunt ale mele și sunt și opera lui Dumnezeu. Moartea, — mi-e frică de ea, fug de ea, o detest, pentru că ea nu aparține naturii mele, nu este a mea. Ea nu este numai un strein care-mi inspiră neîncredere, ci inamicul a cărui prezență îmi este odioasă. În Hristos problema morții capătă soluțiunea definitivă.

După cum cei răi folosesc rău legea, deși ea este bună în sine însăși, tot astfel cei buni folosesc bine moartea, deși ea e un rău, fiind plata păcatului. Creștinul, dacă vrea, transformă dezastrul inevitabil într'un mijloc de sfințire și mântuire. Care trebuie să fie atitudinea lui în fața morții pentru a ajunge la acest rezultat sublim? Aceea a unui credincios, pentru că, în planul divin, moartea este un exercițiu mântuitor pentru credință sa. Moartea rămâne în ceie sunt răscumpărați prin sângele lui Iisus Hristos, ca un mijloc de a exercita credința și a susține cu curaj lupta vieții pământești, în care s'au distins martirii.

Augustin inzistă mai mult asupra acestui punct în tratatul lui *De peccatorum meritis et remissione*:

„Iisus Hristos ar fi putut să scutească [pe credincioși de încercarea morții corporale; dacă ar fi făcut-o, corpul ar fi câștigat în fericire, dar credința ar fi pierdut din putere. Căci oamenii au o teamă așa de mare de moarte, încât pentru ei toată fericirea creștinilor ar fi fost să nu moară. Viața veșnică și fericită, care trebuie să înceapă după moarte, n'ar fi mai fost un motiv destul de puternic să crească dorința după grația divină, chiar în disprețul morții; nu s'ar fi mai crezut în Hristos decât din interes și din iubire

pentru această vieață. Harul Domnului e ceva înalt, darurile Lui sunt netăgăduit mult mai importante. Ce merit ar fi fost pentru om, văzând pe credincioși la adăpost de moarte, să creadă că nu va muri! Nu socotiți că e mult mai meritoriu, mai virtuos și mai mult să credem pentru că nădăjduim, după moarte, o vieață veșnică? Credința este realitatea lucrurilor care se nădăjduesc, este încrederea puternică în lucrurile care nu se văd.

Perspectiva mormântului întărește deci convingerile noastre religioase și prin urmare vieața creștină de care atârnă întru totul, ca arborele de rădăcinile lui.

Cuvinte asupra morții găsim cu deosebire în scrisorile fericitului Augustin, îndreptate către diferite persoane. Una dintre cele mai instructive din acest punct de vedere este scrisoarea adresată către Nebrid, un tânăr din Cartagena, a cărui convertire la creștinism este aproape contemporană cu a lui Augustin. În ea fericitul Augustin îndeamnă pe Nebrid să se retragă din sgomotul infernal al lumii, pentru a medita în liniște asupra diverselor probleme puse de creștinism. „Crede-mă, îi scrie Augustin, oricine are nevoie să se îndepărteze de tumultul realităților trecătoare ale acestei lumi, pentru a ajunge să nu se mai teamă de moarte, fără ca aceasta să fie din partea noastră nici înpletire a inimii, nici cutezanță, nici dorință de-o glorie zadarnică, nici credulitate superstițioasă. Numai astfel se poate gustă această bucurie solidă pe care n-o putem asemăna cu nici o altă satisfacțiune omenească. Dar o astfel de stare de spirit, este ea compatibilă cu natura omenească? Dacă nu e, cum se explică această liniște sufletească, — liniște cu atât mai perfectă cu cât cineva se retrage mai mult în sine însuși pentru a adora pe Dumnezeu, deși ea (liniștea sufletească) poate coexistă cu activitatea exterioară a omului? Această pace delicioasă este fructul retragerii și al singurătății. Pentru că când vorbim, nu ne temem de moarte; și pentru că, în liniște mergem până la a o dori? Îți spun ție aceasta, scumpul meu Nebrid, pentru că cunosc elanul tău către cer. Deci te întreb pe tine, care știi cât de dulce e viața când sufletul e mort pentru iubirea trupului, — te întreb dacă e de tăgăduit ca omul să poată gustă o existență scutită de tulburare și teamă și să merite astfel numele de înțelept?

În capitolele ultime, autorul se ocupă de ideile fericitului Augustin asupra datoriei ce au viii față de morții lor. Sunt rău înțelese aceste datorii când se reduc la pompa luxoasă a cere-

moniei înmormântării sau la bogăția cavoului în care se va odihni trupul neînsuflețit. „Se așează corpul — scrie Augustin — într'un mormânt prețios, îl înfășoară în stofe luxoase, îl îmbălsămează cu parfumuri și arome. Dar trăește cel puțin în acest mormânt? Nu, căci este mort“. Combatând preocupările prea omenești ale creștinilor în legătura cu înmormântarea, fiul Monicăi se gândla desigur la amirabila conduită a mamei sale în această privință. După povestirea făcută în *Confesiunile* lui, această sfântă femeie, după ce dorise mult ca rămășițele ei pământești să se odihnească lângă cele ale soțului ei, convertit de ea la credință, ajunge, sub îndemnul grației, să renunțe complect la această dorință atât de legitimă. Simțind moartea că se apropie fiind ea pe pământ strein, Monica oprește pe fiii ei să-i transporte corpul în locul natal. „Am aflat, scrie Augustin, că în timpul când ne aflam la Osti, întreținându-se, în absența mea, cu câțiva prieteni ai mei, mama mea le-a vorbit cu o rară însuflețire despre disprețul vieții și avantajile morții. Plini de admirațiune pentru o așa de mare virtute sădită de Dumnezeu în inima unei femei, amicii mei au întrebat-o dacă ea n'ar avea oarecare nemulțămire sufletească îngropându-i-se trupul într'un loc așa de depărtat de Hippone. „Nimic nu este departe de Dumnezeu, a răspuns ea, și eu nu mă tem că El nu mă va recunoaște la sfârșitul veacurilor pentru a mă învia din morți“.

Interesante considerațiuni se găsesc în această lucrare asupra suicidului și asupra războiului.

REFERENT.

TELEGRAMA

Sanctității Sale Patriarhului MIRON

București

Inaugurându-se astăzi cimitirul Eroilor din Timișoara, renovat și sistematizat prin grija pioasă a Comitetului «Cultului Eroilor» din Timișoara și cu sprijinul puternic al Centralei București, al cărui Înalt-Președinte și îndrumător este Sanctitatea Voastră, gândul nostru de fii credincioși ai Patriei și religiei se îndreaptă spre Sanctitatea Voastră; și vă rugăm să primiți cu această ocaziune prea-respectuoasele noastre urări de fericire și de viață lungă spre binele și fericirea Bisericii noastre naționale.

Președintele „Cultului Eroilor“, Timișoara
General D. M. CONSTANTINESCU
Comandantul Diviziei 1-a

CRONICA INTERNA

No. 504, Ploești, 19 Maiu 1931

Str. Pantellimon 53

Sanctității Sale

Dr. MIRON CRISTEA

Patriarhul României

București, Palatul Patriarhiei

Sanctitatea Voastră,

Am onoarea a vă trimite odată cu aceasta, cartea mea „Kriegergräber in Rumänien“, cu deosebită mulțămire pentru frumosul cuvânt de introducere.

Sanctitatea Voastră va putea cunoaște din carte iubirea cu care am întâmpinat poporul și țara românească, în care am cinstea să trăiesc de 20 ani.

Mijloacele mele financiare restrânse nu mi-au îngăduit, din nefericire, să public cartea, cum plănuisem, în limba română și germană. Aș fi fericit, dacă cu toate acestea cartea mea va găsi aprobarea Sanctității Voastre.

Cu tot respectul

Karl Stauss

Delegatul guvernului german pentru
îngrijirea mormintelor eroilor
germani din România

Prea Cucernice Părinte,

In legătură cu ordinul Nostru circular No. 14724/930, vă înaintăm aci alăturat în copie, adresa cu No. 230/931, a Onor. Președinției a Consiliului de Miniștri către Ministerul Instrucțiunii Publice și Cultelor relativ la portretul M. Sale Regelui.

p. Arhiepiscop și Mitropolit

† PLATON

Cons. referent

Protopop. C. MOLDOVANU

Circulara No. 4565

Copie de pe adresa Președinției Consiliului de Miniștri No. 230/931, înregistrată la Ministerul Instrucțiunii și Cultelor No. 60.339 din 8 Maiu 1931.

Domnule Ministru,

Prin circulara noastră No. 72 din 14 Ianuarie a. c. vi s'a încunoștiințat că potrivit Jurnalului Consiliului de Miniștri No. 1696

din 5 Noembrie 1930 s'a hotărât ca toate autoritățile din țară să-și procure contra cost portretul M. S. Regelui Carol II, prin această președinție. Pentru lămurirea D-voastră mai deplină anexăm la acea circulară și prospectele necesare, indicând nu numai clișeele portretelor aprobate de M. S. Regele, ci și modalitatea de procurare.

Avem onoarea a Vă aduce la cunoștință că sunt agenții care se ocupă cu răspândirea portretului M. S. Regelui. Aceste fotografii sunt neoficiale, deci Vă rugăm să binevoiți a dispune să se refuze orice oferte propuse de aceste agenții ținându-se cont de dispozițiunile luate de Președinția Consiliului de Miniștri. Autoritățile își vor procura tablourile necesare și pe mai departe tot prin această Președinție.

Director (ss) Indesclfrabil

p. conf. (ss) M. TEOHARI

Pt. conformitate I. FETES

PAROHII VACANTE

PREOȚI

Protopopiatul circ. I Ploești. — Se publică concurs pentru ocuparea postului de paroh al parohiei Trestienii de jos.

Parohia este înființată de curând din satele Trestienii de jos și Trestienii de sus. Are o populație de 220 familii, biserică în stare mediocră, casă parohială potrivită și sesie parohială 17 pogoane teren de cultură.

Postul este plătit de comună până la trecerea în bugetul statului.

Afară de venitul epitrahilului preotul nu mai are alte avantajii.

Doritorii de a ocupa acest post vor înainta actele cerute de regulament în termen de 30 de zile la Prototeria I Ploești.

Cererile venite pe altă cale nu se pot lua în considerațiune.

Se publică concurs în termen de 30 de zile dela apariția în „Apostolul“, pentru ocuparea postului de preot ajutător dela filiala Cocorăștii Misi pendinte de parohia Goruna.

Postul este plătit de sat cu 3 300 lei lunar. Afară de venitul epitrahilului nu sunt alte venituri. Casă parohială nu este. Biserica este în bună stare. Satul are 300 familii.

Actele și memoriile cerute de regulament se trimit la Protopopia I Ploești.

Cererile venite pe altă cale nu se pot lua în considerațiune.

Protoieria Jud. Prahova, circ. I Ploești. — Se publică concurs pentru ocuparea postului de preot paroh al parohiei Goga. Această parohie este formată din satele Goga cu 106 familii și Cătinu cu 104 familii și are o singură biserică veche în satul Goga.

Are casă parohială în stare mediocră.

Până la trecerea în bugetul Statului, căci deși dreptul de parohie îi este recunoscut de Sf. Mitropolie, din anul 1926, precum ni s'a comunicat cu ord. Nr. 290/931, totuși până acum nu e luată în buget, preotul va fi plătit de credincioși și de Prefectura Jud. Prahova.

Doritorii de a ocupa acest post vor înainta cererile însoțite de actele și memoriile cerute de regulament (art. 4 și 11), în timp de 30 zile dela publicare, Protopopiatului I Ploești.

Cererile intrate pe altă cale nu se pot lua în considerare. Asemenea și cererile lipsite de documentele prescrise de regulament.

Protopop, CONST. M. PETRE

Protopopiatul Circ. IV Vălenii de Munte. Se publică concurs în termen de 30 zile pentru ocuparea postului de preot ajutor creat în filiala Opăriți jud. Prahova, plătit din bugetul comunei și județ, și aprobat în consiliul eparhial din 29 Maiu a. c.

Noul post se creiază pentru satele Opăriți, Sărari și Slavu cu o populație de $146+52+5=203$ familii și $661+228+20=909$ suflete, desluite dela parohia Vitioara. — Postul este plătit de comună și județ conform salarizării dela Stat. Biserica se află în bună stare și împrejmuită, are și o casă parohială, care are nevoie de reparație — Alte venituri, nu prea mari, are din enorie la diferite slujbe circa 5000 lei anual. Toate cererile însoțite de acte, se înaintează oficiului ppesc.

Prot. D. ȘTEFĂNESCU

Protopopiatul Circ. III de Alexandria Teleorman. Se publică concurs în termen legal de 30 zile, pentru ocuparea parohiei Tătărăștii de sus-Teleorman, rămasă vacantă în urma transferării titularului pe 1 Iunie a. c.

Parohie are 270 fam. (12800) biserică în bună stare și sesie parohială $8\frac{1}{2}$ Ha.

Preotul primește salariul dela stat conform gradului de studii. Alte venituri dela epitrahil se cifrează la circa 6000 lei anual.

Toate cererile însoțite de acte, se înaintează prin oficiul ppesc.

Protopop ȘTEFAN POPESCU

Protopopiatul Circ. I Giurgiu. Se publică concurs în termen legal de 30 zile, pentru ocuparea parohiei Meletie jud. Vlașca, devenită vacantă pe data de 1 Iunie a. c. prin transferarea titularului.

Parohia are 260 fam. (960 sufl.). of. și gara Băneasa, la 26 Km. de Giurgiu.

Are sesie parohială și biserică în bună stare. Casă parohială n'are. Venitul epitrahilului se

ridica la 6000 lei anual. cooform gradului, plătit de stat.

Toate cererile se înaintează conform regulam. oficiului ppesc.

Cele ce nu's însoțite de acte se resping.

Protopop ALEX. CONSTANTINESCU

CÂNTĂREȚI

Protoeria Circ. I din Capitală. — Se aduce la cunoștința generală că pentru ocuparea postului de cântăreț II dela bis. Sf. Constantin, se va ține concurs.

Cererile se vor adresa Protoeriei în termen 15 zile dela data publicării.

Candidatul reușit va trebui să facă și serviciul de paraclisier, sau să dea din salariul său o sumă lunară.

Protopop, Econ. Dr. VINTILESCU

Protoeria Jud. Ilfov. Circ. II Budești. — publică Concurs pentru ocuparea postului II de cântăreț, vacant, de la parohia Spantov-Ilfov, vacant prin încetarea din viață a cântărețului Ene Nuțu, pe ziua de 25 Mai 1931.

Candidații vor înainta cererile lor timbrate la Cancelaria Protopopiei, în termen de 30 zile de la apariția acestei publicațiuni în „Apostolul” însoțite de următoarele acte: Certificat de botez, de naștere, de studii, de satisfacerea serviciului militar, de bună purtare etc. și 100 lei taxa de certificat.

Candidații se vor prezenta pe ziua de Duminică 5 Iulie 1931 orele 7 dimineața în biserica Budești la strană.

Protopop, Icon. I. Gh. POPESCU

Protoeria Jud. Vlașca. Circ. I Giurgiu. — Se publică concurs pentru ocuparea postului de cântăreț I dela parohia Uzun, acest protopopiat, cu începere dela 1 Iunie 1931, post rămas vacant, în urma transferării titularului N. Marinescu.

Candidații vor înainta cererile la Protoeriei în termen de 15 zile dela data acestei publicații.

* * *

Se publică concurs pentru ocuparea postului de cântăreț I dela parohia Oinac-Vlașca, cu începere dela 1 Iunie 1931, în locul cântărețului Gr. Vișănescu, demisionat.

Candidații vor înainta cererile acestei protoerii, în termen de 15 zile, dela data publicației.

Protopop, Pr. AL. CONSTANTINESCU

P. P. C. C. Protopopi sunt invitați ca să trimeată de urgență Arhiepiscopiei ofertele de asigurare ale parohiilor în restanță pentru ca pe baza lor să se poată face asigurarea la Consiliul Central Bisericesc.

M.